ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

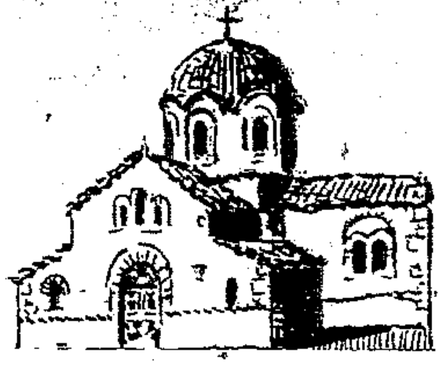

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλῶρινα - ἀριθμ. φύλλου 773	Μεγάλη Πέμπτη 12 Ἀπριλίου 2001 θράδι	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἀπὸ τὰ Δώδεκα Εὐαγγέλια

ΟΠΟΙΟΣ δὲν συγκινεῖται ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ **πρώτου** Εὐαγγελίου τῆς Μεγάλης Πέμπτης, εἶνε κι ἀπ' τὰ λιθάρια πιὸ ἀναίσθητος. Εἴμεθα ἄρρωστοι ψυχικῶς, καὶ γι' αὐτὸ δὲ' μᾶς κάνουν ἐντύπωσι τὰ ὡραιότατα αὐτὰ λόγια τοῦ Σωτῆρος. Μοιάζουμε μὲ τὸν ἑτοιμοθάνατο, πού ἀηδιάζει καὶ τὰ καλύτερα φαγητὰ καὶ δὲ' θέλει οὔτε νὰ τὰ δῇ. Πρέπει νὰ ἐξυγειανθῇ ὁ ψυχικός μας κόσμος, γιὰ νὰ γλυκαινώμεθα μ' αὐτὰ τὰ θεῖα μηνύματα,

Γνώρισα ἕναν εὐλαβῆ Χριστιανό, πού εἶχε ὡς κανόνα, πρὶν κοιμηθῇ τὸ βράδι, νὰ διαβάζῃ αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ διάβαζε καὶ ἔκλαιγε.

Τώρα μᾶς εὐχαριστοῦν, μᾶς γλυκαίνουν καὶ μᾶς συγκινοῦν ἄλλα πράγματα. Μόνο στὴν ἐκκλησία εἴμαστε ἀδιάφοροι. Τὰ αἰσθητήριά μας ἔχουν νεκρωθῇ.

Γιατί δὲν συγκινούμεθα ὅταν ἀκοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο; Ἂν μᾶς μιλήσουν γιὰ τὰ ἀγαπητά σάς πρόσωπα πού ἔφυγαν ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή, συγκινούμεθα. Ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἂν αὐτὸ δὲν τὸ νιώθουμε, Χριστιανοὶ δὲν εἴμαστε. Δὲν ὠφελεῖ καθόλου πού ἀπόψε ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία. Ἡ ζυγαριά, πού μᾶς ζυγίζει ὅλους, εἶνε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Κάποτε, πού περιώδευα τὴν ὕπαιθρο, πῆγα σ' ἕνα σπίτι. Εἶδα μιὰ ὡραία κορνίζα, πού μέσα δὲν εἶχε φωτογραφία, ἀλλὰ εἶχε μιὰ ἐπιστολή. Τὴν πῆρα στὰ χέρια μου καὶ ρώτησα·

—Τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἐπιστολή;

—Εἶνε τὸ τελευταῖο γράμμα πού μοῦ ἔστειλε ὁ πατέρας μου ἀπὸ τὴ Χειμάρρα, ἀπήντησε ὁ νοικοκύρης. Μετὰ πέθανε, καὶ μοῦ ἔμεινε αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ παρηγοριά. Τὴν ἔβαλα ἐκεῖ, νὰ τὴ βλέπω καὶ νὰ τὴ διαβάζω.

Τὰ λόγια τοῦ πρώτου Εὐαγγελίου εἶνε μιὰ συλλογὴ ἀπὸ διαμάντια. Θυμᾶστε κανένα;

* * *

● Τὸ πρῶτο διαμάντι δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὸ ζυγίσω. Εἶνε τὰ λόγια τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου· *«Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»* (Ἰωάν. 13,34). Καὶ μόνο αὐτὴ ἡ ἀγάπη πού διακηρύττει ὁ Θεάνθρωπος ἐὰν ἐφαρμοζόταν ἀπὸ ἀνατολὴ ὡς δύσι καὶ ἀπὸ βορρᾶ ὡς νότο, παράδεισος θὰ γινόταν ἡ γῆ. Δὲν χρειάζονταν οἱ ψευτοφιλοσοφίες τοῦ καθενὸς ἐκμεταλλευτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτὸ τὸ *«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»*, ὅπως τὸ δίδαξε καὶ τὸ ἐφήρμοσε ὁ Χριστός, εἶνε τὸ χρυσὸ κλειδί, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ λύσουμε ὅλα τὰ ἀτομικά, τὰ οἰκογενειακά, τὰ κοινωνικά, τὰ πανανθρώπινα προβλήματα. Εἶνε πίστις μου ἀκράδαντος αὐτή.

● Τὸ δεύτερο διαμάντι στὸν ἀποχαιρετιστήριο λόγο τοῦ Κυρίου εἶνε· *«Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς»* (ἔ.ἀ. 14,18). Δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω ὀρφανοὺς στὴ γῆ. Ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος θὰ εἶνε κοντά σας.

● Τρίτο διαμάντι· *«Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή»* (ἔ.ἀ. 14,6).

● Τέταρτο· *«Ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ ἑώρακε τὸν πατέρα»* (ἔ.ἀ. 14,9).

● Πέμπτο· *«Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν»* (ἔ.ἀ. 15,18).

● Ἕκτο· *«Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος»* (ἔ.ἀ. 15,19).

● Ἕβδομον· *«Ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον»* (ἔ.ἀ. 16,33).

Ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλα διαμάντια· μέχρις

ὅτου ὁ Ἰησοῦς ὑψώνει τοὺς ὀφθαλμούς του στὸν οὐρανὸ καὶ λέει· *«Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου»* (ἔ.ἀ. 17,11).

* * *

Στὸ πρῶτο Εὐαγγέλιο εἶνε ὁ ἀποχαιρετισμός. Στὸ **δεύτερο**, *«πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων»* (ἔ.ἀ. 18,1), ἀκούγεται ἡ μεγαλειώδης φωνὴ τοῦ Χριστοῦ· *«Τίνα ζητεῖτε; ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι· ...ἄφετε τούτους ὑπάγειν»* (ἔ.ἀ. 18,4 καὶ 8).

Στὸ **τρίτο** Εὐαγγέλιο ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στὴν αὐλὴ τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊφα, καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀρνεῖται τρεῖς φορές· *«Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε»*, *«καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς»* (Ματθ. 26,74-75).

Στὸ **τέταρτο** ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στὸ φοβερὸ πραιτώριο. Ὦ Θεέ μου! Ἐκεῖνοι ποὺ φώναξαν «ὡσαννά», αὔριο πρωΐ - πρωΐ θὰ φωνάζουν *«Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν»* (Ἰωάν. 19,6)!

Στὸ **πέμπτο** Εὐαγγέλιο, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῶν στρατιωτῶν. *«Πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν..., ἐνέπαιζον αὐτῷ λέγοντες· Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»*. (Ματθ. 27,29).

Τὸ **ἕκτο** εἶνε παρόμοιο. Ἀκούγεται πάλι ἡ φωνὴ τῶν στρατιωτῶν· *«Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»* (Μᾶρκ. 15,18).

* * *

Τὰ πρῶτα ἕξι Εὐαγγέλια ἀναφέρονται στὰ γεγονότα πρὸ τῆς σταυρώσεως, τὰ ἑπόμενα τρία ἀναφέρονται στὰ κατὰ τὴν σταύρωσι.

Ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀνέβηκε στὸ σταυρό, ἀκούστηκαν τρεῖς φωνές. Ἂν δὲν τὶς αἰσθανώμεθα, ἂν δὲν τὶς κάνουμε δικές μας, Χριστιανοὶ δὲν εἴμαστε. Μὴ περιπαίζουμε τὰ πάντα, μὴ παρουσιαζώμεθα στὸ ναὸ τὶς μέρες αὐτὲς σὰν πασχαλιάτικοι Χριστιανοί· ἂς γίνουμε παιδιὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Θεέ μου, δός μου δώδεκα Χριστιανοὺς ποὺ πιστεύουν, δός μου πέντε, καὶ θὰ ταράξω τὸν κόσμο ὅλο!

Ποιές εἶνε οἱ τρεῖς αὐτὲς φωνές;

- Ἡ πρώτη φωνὴ εἶνε τοῦ ληστοῦ· *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42).
- Ἡ δευτέρα φωνὴ βρίσκεται στὸ **ἕβδομο** καὶ στὸ **ὄγδοο** Εὐαγγέλιο. Εἶνε τοῦ Ῥωμαίου ἑκατοντάρχου, τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, ὁ ὁποῖος ἀποβάλλει τὶς ἐπωμίδες του, βγάζει τὰ σπαθιά του, γονατίζει μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο, τὸν ἀναγνωρίζει ὡς Θεὸ καὶ λέει· *«Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος»* (Ματθ. 27,54· βλ. καὶ Λουκ. 23,47).
- Ἡ τρίτη φωνὴ ἀκούγεται στὸ ἔβδομο Εὐαγγέλιο· *«Θεέ μου Θεέ μου, ἱνατί με ἐγκατέλιπες;»* (Ματθ. 27,46). Μετὰ ταῦτα στὸ ὄγδοο βλέπουμε, ὅτι *«σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν»* (Λουκ. 23,44). Καὶ στὸ **ἔνατο** Εὐαγγέλιο ἀκοῦμε· *«Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς, εἶπε, Τετέλεσται, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα»* (Ἰωάν. 19,30). *«Τετέλεσται»*! Μιὰ λέξι ποὺ κανένας φιλόσοφος καὶ ψυχολόγος δὲν μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ στὸν βυθὸ τῶν ἀπεράντων ἐννοιῶν της.

* * *

Τὰ τρία τελευταῖα Εὐαγγέλια εἶνε τῆς ἀποκαθηλώσεως. Στὸ **δέκατο** ὁ Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας *«τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ»* (Μᾶρκ. 15,43).

Τὸ **ἑνδέκατο** Εὐαγγέλιο λέει, ὅτι ὁ Ἰωσὴφ καὶ ὁ Νικόδημος *«ἔλαβον τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔδησαν αὐτὸ ἐν ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων»* (Ἰωάν. 19,40).

Καὶ στὸ τελευταῖο, τὸ **δωδέκατο** Εὐαγγέλιο, εἶνε ἡ ἀηδία τοῦ Πιλάτου κατὰ τῶν ἀρχιερέων καὶ φαρισαίων, ὅταν τοῦ ζήτησαν ν' ἀσφαλίσῃ τὸν τάφο, μέχρι τὴν τρίτη ἡμέρα. Τοὺς εἶπε· *«Ἔχετε κουστωδίαν· ὑπάγετε* (φύγετε ἀπὸ δῶ) *ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε»* (Ματθ. 27,65). Ἀπαλλάξατέ με πλέον, διότι πολὺ μὲ καταπονήσατε μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

* * *

Ἀκούσαμε, ἀγαπητοί μου, ἀπόψε τὰ δώδεκα Εὐαγγέλια, ποὺ εἶνε δώδεκα φῶτα, δώδεκα ἄστρα, δώδεκα ἥλιοι. Εἶνε μιὰ ὀρχήστρα μὲ δώδεκα βιολιὰ καὶ καθένα παίζει στὸ δικό του ἦχο.

Στὸ θεῖο δρᾶμα παρουσιάζονται πολλὰ πρόσωπα· παιδιά, γυναῖκες, στρατιῶτες, ἀξιωματικοί, ἑκατόνταρχοι, Πιλᾶτοι, Ἄνναι, Καϊάφαι, γραμματεῖς, φαρισαῖοι, λησταί, ὄχλος... Πολλὲς φωνὲς ἀκούγονται. Ἂν μὲ ρωτήσετε, ἀπ' ὅλες αὐτὲς ποιά μὲ συγκινεῖ περισσότερο, θὰ σᾶς πῶ· Ἡ φωνὴ ποὺ συγκίνησε τὸν Κοπέρνικο, γιατὶ εἶμαι ἁμαρτωλὸς καὶ τὴν αἰσθάνομαι. Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42).

Γι' αὐτὸ ὅταν πέθανε ὁ Κοπέρνικος, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἀστρονόμος, διέταξε πάνω στὸν τάφο του νὰ γράψουν· «Χριστέ μου, δὲν ζητῶ τὴν χάρι ποὺ ἔδωσες στὸν Πέτρο. Δὲν ζητῶ τὴν εὐμένεια ποὺ ἔδειξες στὸν Παῦλο. Μιὰ χάρι σοῦ ζητῶ. Νὰ μ' ἀξιώσῃς νὰ φωνάξω μαζὶ μὲ τὸ ληστή· *"Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου"* (ἔ.ἀ.)». Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία. Πρώτη ἐκφώνησις ἐν ναῷ Ἁγίου Παντελεήμονος Φαρσάλων 26-4-1973. Καταγραφὴ καὶ σύνταξις 12-4-2001